І чужому научайтесь,
Свого не цурайтесь...
Т. ШЕВЧЕНКО

СВОБОДА SVOBODA
УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК UKRAINIAN DAILY

Редакція і Адміністрація:
"Svoboda", 81-83 Grand St.
Jersey City, N.J. 07303
434-0237
434-0807
УНСоюз: 435-8740
— Тел. з Ню Йорку: —
BArcly 7-4125
УНСоюзу: BArcly 7-5337

РІК LXXIII. Ч. 145. ДЖЕРЗІ СИТІ і НЮ ЙОРК, ВІВТОРОК, 9-го СЕРПНЯ 1966 10 ЦЕНТІВ — 10 CENTS JERSEY CITY and NEW YORK, TUESDAY, AUGUST 9, 1966 No. 145. VOL. LXXIII.

ОСТАННІ ВІСТІ

Понеділок, 8-го серпня 1966

В АМЕРИЦІ

ВЧИКАГО ПОВТОРИЛИСЯ расові заворушення в неділю 7-го серпня, коли кілька сот негрів та прихильників скасування расових обмежень демонстрували по вулицях тієї частини міста, в якій живуть самі білі. Коло 500 поліцистів старалися втримати порядок та не допускали білих демонстрантів. Білі кидали на поліцію і на демонстрантів камінням, пляшками і фаєрверками. Поліцісти кілька разів розігнали білих, але вони збиралися в інших місцях та продовжували атакувати демонстрантів. Поліція образовує число білих на від двох до п'ятьох тисяч. Прихильники нацистської партії та Національної партії розкидали летючки, в яких закликається білих до вступу до цих правих організацій.

42 ОСОБИ ЗГИНУЛИ в катастрофі літака БАК-111, яка сталася над полем, засіяним соєю коло Фоллс Сіти в Небрасці в неділю 7-го серпня. Перед катастрофою люди на землі бачили ясний спалах, а після того чули сильну експлозію, після якої загорівся літак і впав на землю. Літак летів із Ню Орлінсу до Міннеаполісу в Міннесоті, і мав затримуватися у Шривпорті в Луізіяні, Форті Сміт в Арканзо, Тулзі в Оклагомі, в Кензас Сіти в Мізурі і в Омагі, Небраска. Причина катастрофи не відома. Літак англійської конструкції. Це перша катастрофа літака цього типу у ЗДА.

У ВІВТОРОК, 9 СЕРПНЯ ЗДА плянують вислати до Місяця сателіта, який, долетівши до Місяця впродовж 90-ох годин після 250,000-милевім леті, повинен попасти в орбіту тієї планети та кружляти довкола Місяця на висоті тільки 26-х миль. Цей сателіт має з собою дві фотокамери і зможе робити світлини з 10-ох районів Місяця, щоб можна було пізніше визначити, котрий із цих районів найкраще надається для людської експедиції. Цей сателіт називається „Лунар Орбайтер", його мають випустити у вівторок о год. 11:07 перед полуднем.

ГОЛОВА РАДИ ЕКОНОМІЧНИХ ДОРАДНИКІВ Президента Гарднер Еклі признав, що і працедавці і затруднені не керуються вказівками Уряду при складуванні нових договорів про працю, і тому і ціни на товари і заробітні платні зростають більше як на 3.2% Еклі признав, що численні сталеві компанії збільшили ціну на деякі сталеві продукти проти волі Уряду, а спілка Авіяційних Механіків відкинула договір і продовжує страйк, хоч вона дістала більші заробітки, як це рекомендує Уряд. Але Еклі заявив, що він все таки проти контролі цін і заробітків.

АМЕРИКАНСЬКІ БІЗНЕСОВІ І НАФТОВІ компанії плянують інвестиції в свої закордонні підприємства в цьому році в сумі 7.1 більйона дол., на 19 відсотків більше, як в 1965-му році. В 1967-му році ці інвестиції мають виносити 7.9 більйона дол., а в 1968му тільки 7 більйонів. Найбільша частина цих інвестицій буде в державах, що є членами так званого Спільного Ринку в Европі: Франції, Західній Німеччині, Італії, Бельгії, Голляндії і Люксембургу. Канада цього року дістане коло 27 відсотків із всіх американських інвестицій. Тільки саме вона дістане і в 1967-му році, а в 1968-му році — 25 відсотків.

У СВІТІ

ІНДОНЕЗІЯ ЗАПРОСИЛА ВІЦЕ-ПРЕМ'ЄРА МАЛЯЙЗІЇ ДО ДЖАКАРТИ для формального підписання договору, що закінчить довгий конфлікт між цими двома державами. Договір підготовлений спеціяльною комісією, в якої складі є представники Індонезії і Маляйзії. Підозрівають, що договір підпише самий Сукарно, хоч він це попереднього тижня говорив у промові, що індонезійська політика для знищення Маляйзії залишається та сама.

ТРИ АЗІЙСЬКІ ДЕРЖАВИ — ТАЇ, МАЛЯЙЗІЯ І ФІЛІППІНИ закликають уряди всіх інших азійських країн підтримати їхнє звернення до країн, які заінтересовані у війні у В'єтнамі, щоб закінчити її мирними переговорами. У спільному комунікаті міністер закордонних справ Таї Танат Хоман, віце-прем'єр Маляйзії Тун Абдуль Разак і секретар закордонних справ Філіппін Нарціско Рамос заявляють, що війна у В'єтнамі загрожує світовою війною і являється найбільшою перепоною в господарському і культурному розвитку азійських народів. Всі три держави мужі заявляють, що цілі азійські мусять самі подбати про своє майбутнє.

НОРВЕГІЯ НЕ ГОДИТЬСЯ НА СОВЄТСЬКУ ПРОПОЗИЦІЮ, щоб відкрити перехід з Норвегії до СССР на тому місці, де був арештований американець Ньюкамб Мотт, який потім загинув у невияснених обставинах, коли його везла совєтська міліція на заслання. Совєтська влада повідомила норвезьке міністерство закордонних справ, що бажає відкрити цей перехід для норвезьких туристів, але Норвегія не бажає співпрацювати в цьому напрямі. Найбільшою атракцією для туристів була дешева совєтська водка.

СІНГАПУР ВІДЗНАЧАЄ ПЕРШІ РОКОВИНИ СВОЄЇ НЕЗАЛЕЖНОСТИ. Попереднього року Сінгапур відлучився від федерації країн Маляйзії. За останній рік Сінгапур зріс політично й економічно. Британські бази, що приносять країні 25 відсотків усіх прибутків, залишились та й Сінгапур є і надалі головним достарчиком гуми, олії і лісоматеріялу для Маляйзії.

ЧЕРВОНИЙ КИТАЙ ПЕРЕСТЕРІГ КАМБОДЖУ ПЕРЕД ЗАТІСНЕННЯМ ЗВ'ЯЗКІВ ІЗ ЗДА. Як подають з Токіо, китайський уряд в Пейпінгу переконував Камбоджу, що ЗДА ніколи не респектували невтральности цієї країни. Міністер закордонних справ червоного Китаю вивив підтримку останнього протесту камбоджійського уряду проти нарушення теориторії Камбоджі американськими літаками. Ці заяви китайських комуністів відносно Камбоджі стоять у зв'язку з заповідженою візитою спеціяльного посланника президента Джансона Аверела Гаррімана до Камбоджі вже в наступному місяці.

НІГЕРІЯ ПІСЛЯ ДРУГОЇ ВІЙСЬКОВОЇ РЕВОЛЬТИ У ВОСЬМИ ОСТАННІХ МІСЯЦЯХ ще не виказує повної стабільности. Урядова газета подала в неділю, що це найчорніші дні для Нігерії. Голова нового уряду Якубу Ґовен перестеріг політиків перед переведчасними заявами, вважаючи, що зі заявив можуть погіршити переговори між окремими племенами у країні. Військові відділи ще далі патрулюють деякі міста, побоюючись нових заворушень.

ПОЛЬСЬКИЙ КАРДИНАЛ ВИШИНСЬКИЙ, ВИГОЛОШУЮЧИ ПРОПОВІДЬ до 25 тисяч вірних у Ломжі, обвинувачував польський комуністичний режим у насильному впровадженні атеїзму в країні. На думку кардинала насильне насаджування безбожництва у Польщі при допомозі державного апарату є помилкою і не лежить в інтересі польського народу.

У ВЕСІЛЬНИХ УРОЧИСТОСТЯХ ДОНЬКИ ПРЕЗИДЕНТА ДЖАНСОНА ВЗЯЛО УЧАСТЬ ПОНАД 700 ГОСТЕЙ

Вашингтон. — В суботу 6-го серпня в католицькій катедрі Непорочного Зачаття відбулося вінчання 19-річної доньки Президента Лусі Джансон із 23-річним Патриком Джаном Нудженом. У шлюбній церемонії брало участь 42 особи, а в Катедрі були присутні 700 гостей, між якими були члени Найвищого Суду ЗДА, члени Президентового Кабінету, члени і представники Конгресу, та знайомі родини Президента Джансона, включно з кухарем Білого Дому, та члени родини й знайомі пана молодого пана й пані Джерарда Нуджента з Вокґену в Іллиной. Панна молода встала о год. 8-ій рання, хоч до катедри від'їхала зі своїм батьком аж о год. 11:30 перед полуднем. Від год. 11 до 12 вполудне Карільон із 56-ох дзвонів в Катедрі Непорочного Зачаття виконував концерт творів Баха та інших славних композиторів. Катедра — це найбільша католицька святиня у ЗДА і сема щодо величини в цілому світі: До найважливіших „бояр" і „боярінь" у весільному почеті належали сестра панни молодої Линда Джансон, батько пана молодого Джерард Нуджент заступав свого старшого сина Джерарда молодшого, який не міг бути „старостою", бо воює у В'єтнамі як ляйтенант американської армії. Крім того було 12 дружок і стільки дружбів та перша „сваха" пані Джеймс Рей із Тексасу. Президент передав панну молоду її нареченому недалеко від вівтаря в Катедрі, і після цього молода пара підійшла вперед до вівтаря, де кляччала цілу Службу Божу. Службу Божу відправляли в більшості по англійськи, по латинськи відправляли тільки ті частини, які мусять бути відправлювані цією мовою. Службу Божу відправляли три священики: вашингтонський архиєпископ Високопреосвященний Патрик А. О'Бойл, о. Віллям Й. Кайзер з Джорджтавнського університету, в якому вчилася панна молода, та о. Джан А. Кузінсказ — приятель родини Нуджентів. Молодята приступили до св. Причастя за стариним звичаєм пі двома видами. Обряд вінчання о год. 12.42 по полудні доверши о. Кузінская, заявляючи перед вівтарем: „Владою Церкви я затверджую і благословляю оцей подружній зв'язок, який ви заключили. Во ім'я Отця, і Сина і Святого Духа". Перед цим обидвоє молодята присягли собі вірність аж до смерти. Молодята обмінялись перстенями, молодий заложив панні Джансон два діямантові перстені, які є на пальці побіч заручинового перстеня, а він дістав золотий перстень з інґравірованим написом: „Об'єднані во Христі Л. Дж. для П. Н. 8-6 66". Всі присутні в Катедрі дістали карточки, з яких могли слідкувати за Богослужбою та обрядом вінчання. Конгресмен із Луїзіяни Гей Боґґс читав „Апостола" св. Павла до ефесян, в якому є такі слова: „Покине тому чоловік батька й матір, і пристане до жінки своєї, — і стануть обоє вони одним тілом". Євангелія була під св. Матвія на тему, „Що Бог спарував людина нехай не розлучує". В присязі не було місця про „послух" молодої молодому. Панна Лусі Джансон є 15-ою панною молодою в Білому Домі і 7-ою донькою Президента ЗДА, яка одружується під час мешкання в Білому Домі, 4-ою в цьому віці, і другою від 1914-року, коли вінчалася донька президента Вілсона, виходячи заміж за секретаря скарбу Віллїяма Джіббса Мек Аду. Під час Служби Божої прочитано благословення Папи Павла VI. По закінченні Служби Божої молода пара пішла привітати Президента і пані Джансон, а пізніше пані Нуджент, матір молодого. Пані Лусі Нуджент поцілувала молодь привітала провідника республиканців в Сенаті сенатора Еверетта МекКінлі Дірксена, який був на милицях, має болі в клубі. Вийшовши з Катедри молода пара всіла до лімузини і від'їхала на гостину до Білого Дому. Тисячі людей стояли перед катедрою та вітали молодих. Поліція тримала здалеку демонстрантів, які несли транспаренти проти війни у В'єтнамі і проти скинення атомової зброї в Гірошімі 1945-го року. Молода пара після пошлюбної подорожі житиме в Остіні, в Тексасі.

Ніхто не знав, куди вибралася молода пара в пошлюбну подорож, аж в неділю 7-го серпня всі довідалися, що Патрик Нуджент із дружиною прибули літаком із Ню Йорку до Нессо на Багамських островах. Разом із ними були два секретні аґенти та інші молодята, які їхали в пошлюбну подорож.

Молода пара Патрик Дж. Нуджент і його дружина пані Лусі після вінчання.

Ніксон доради́ує вислати більше вояків до В'єтнаму

Сайгон. — Колишній віце-президент ЗДА Ричард Ніксон заявив під час відвідин у столиці Південного В'єтнаму, що більше американських військ у В'єтнамі не тільки запевнить перемогу Південного В'єтнаму, але також прискорить мирні переговори. За урядовими даними у В'єтнамі є тепер 287 тисяч американських вояків. Заповідають, що на кінець року там буде около 400 тисяч вояків. Ніксон говорив, що війна стала б коротшою і зменшилися б людські втрати ЗДА, якби збільшити американські збройні сили на цьому терені бодай на 25 відсотків, значить, піднести число американських вояків у В'єтнамі до пів мільйона. Покидаючи В'єтнам, Ніксон виголосив коротку промову на летовищі, заявляючи, що збільшення американського війська у В'єтнамі принесе успіх. „Щоб довести війну до скорого закінчення — говорив Ніксон — ми потребуємо більше війська і більше літаків". Колишній віце-президент в уряді президента Айзенгавера сказав, що він не бачить якихось певних виглядів на мирне полагодження справи. Американські постійні заяви про мирне полагодження війни у В'єтнамі вважає ворог нашою слабкістю і пояснює це, що ми просимо про перемиря. На його думку, велика військова заслога у В'єтнамі дасть запоруку перемоги і зменшить американські втрати. Довга війна може втягнути ЗДА у світову війну. Перемога у В'єтнамі вимагає більшої військової сили, яка єдина може скоро і переможно закінчити цю війну, не загрожуючи, що вона розвинеться у велику світову війну.

Пейпінґ відкинув пропозиції замирення у В'єтнамі

Маніла. — Червоний Китай відкинув запрошення взяти участь у конференції для замирення у В'єтнамі. Таке запрошення вийшло з країни Таї, де міністри закордонних справ трьох азійських держав Таї, Маляйзії і Філіппін постановили звернутись із закликом до всіх азійських держав, щоби вони спільно натиснули на заінтересовані в конфлікті у В'єтнамі держави для закінчення війни мирними переговорами. Звернення вийшли до 16 держав, між ними до Червоного Китаю і Національного Китаю. Червоний Китай не прийняв запрошення, заявляючи, що всі переговори — це звичайний американський обман. Також президент Національного Китаю Чен Кай-шек є проти перемир'я і вважає, що війну треба повести до переможного закінчення. Польща, що разом з Індією і Канадою творить Міжнародну Контрольну Комісію для В'єтнаму, заявила, що не бачить ніяких можливостей для переведення мирних розмов.

Американці втратили сім літаків у Північному В'єтнамі

Сайгон. — Сім американських літаків, які брали участь у бомбардуванні воєнних споруд в Північному В'єтнамі, були зістрілені наземним артилерійським вогнем. Двох летунів вратовано, а інших сімох записано у звідомленні як втрачених. Про зістрілення сімох американських літаків подало також радіо у Ганої. В суботу і в неділю американське летунство сильно бомбардувало Північний В'єтнам. Затоплено кілька червоних торпедних човнів. В суботу ворожа протилетунська артилерія не виявила великої діяльности. Всі американські літаки були зістрілені в неділю недалеко від столиці Північного В'єтнаму Ганої. В наземних боях в околицях Сайгону вояки Південного В'єтнаму прочистили один відтинок, вбивавши понад 70 комуністів і 29 захопивши в полон.

Молодий український історик д-р Леонід Соневицький помер несподівано в Ню Йорку

Ню Йорк. — У суботу, 6 серпня ц. р. тут у домі своїх батьків помер несподівано на удар серця молодий і відомий вже із своїх історичних праць український науковець д-р Леонід Соневицький, син видатних українських громадян — проф. Михайла Соневицького та Ольги Соневицької. Смерть постигла Покійного на 44-му році життя. Сл. п. д-р Леонід Соневицький був автором багатьох праць з української історії, активним співробітником Енциклопедії Українознавства й Анналів УВАН, членом УВАН й секретарем її історичної Секції. Зокрема цінною була співпраця Покійного в редагуванні й оформленні першого тому Англомовної Енциклопедії українознавства, до складу Редакційної Колегії якої він входив, як один з найактивніших співробітників.

Заупокійна Панахида була відправлена вже в понеділок 8 серпня ц. р. о год. 8:15 в похоронному заведенні П. Яреми і друга буде відправлена там же у вівторок в 8-ій год. вечора. Похорон відбудеться в середу 10 серпня о год. 9-ій ранку з церкви св. Юра на Українській Цвинтар у Бавнд Бруку. Н. Дж.

Нові українські поселенці покидають Арґентину — твердить Михайло Данилишин під час відвідин у „Свободі"

Михайло Данилишин разом з Впр. о. д-ром І. Ковалико́м під час відвідин в Редакції „Свободи".

Джерзі Сіти. — „Економічні труднощі в Арґентині спричинили деякий застій у громадській роботі, але національна свідомість української громади й її прив'язання до всього рідного дають запевнення її дальшої живучости" — сказав Михайло Данилишин під час відвідин у редакції „Свободи". Михайло Данилишин від сорока років живе в Арґентині і весь цей час активно працює в українській громаді. Він є почесним головою Товариства „Просвіта". Як банковий урядовець, він цікавиться перше всього економічними проблемами. Давніша українська іміграція в Арґентині була в головному рільничою й вона осіла в провінціях Міcионес і Чако. Звичайний перехід сільського населення до міст потягнув туди й українських поселенців. Нова іміграція, що прибула до Арґентини у висліді другої світової війни, була більше

(Закінчення на стор. 3-ій)

У Ню Йорку відбулося вінчання і весілля Маї Падохівної з Мирославом Літеплом

Ню Йорк (В. С.) — В суботу, 6-го серпня відбулися тут відчання і весілля молодої пари Марії (Маї) Ольги Падохівної, дочки головного секретаря УНСоюзу д-ра Ярослава Падоха і д-р Ірени Падох, та Мирослава Літепла, сина Семена і Ольги Літеплів. Тиждень перед вінчанням одержала Марія Падохівна ступінь „мастера" з хемії на політехнічному інституті Ранселер в Трої та дістала від НАСА повну стипендію для зроблення докторату в Бостонському Університеті. Мирослав Літепло є студентом медицини в Гарвардському Університеті. Акту вінчання молодої пари Марії О. Падох і Мирослава Літепло доверишли в церкві св. Юрія в Ню Йорку Впр. оо. парох Орест Залісійда та Любомир Гузар, в приявності п'яти пар дружбів, батьків молодих і численних своякiв та приятелів обох родин. В часі відправи співав під керівництвом магістра Леонтія Крушельницького хор „Думка", член якого від років є молодий Мирослав.

Весільне прийняття відбулося в залі Давнтавн Атлетік Клюбу в Ню Йорку з участю близько двох сотень гостей. Гостину відкрив молитвою і коротким словом о. Любомир Гузар, заступник отамана пластового загону „Червона Калина", до якого належить від найменших літ д-р Ярослав Падох. Отець Любомир Гузар склав побажання в імені отамана „Червоної Калини" інж. Богдана Петрини та від себе самого. Прийняттям проводили: тостмайстер Йосип Ґураль та старости проф. д-р Роман Смаль - Стоцький і Лідія Вірлі, сестра матері молодої. На весільне прийняття наспіли благословення та побажання, що їх відчитав проф. д-р Роман Смаль - Стоцький, від Святішого Отця Папи Павла VI, Верховного Архиєпископа Кардинала Йосипа Сліпого, Архиєпископа Івана Бучка, який є близьким родичем панства Літеплів, редактора Понтифікальної Української Семінарії в Римі о. Іринея Назарка, славного українського маляра з Парижа Олекси Грищенка, який обдарував молодих своїм образом, радіограма від рідної тети молодої — Мирослави і її родини з Польщі, від близьких приятелів родини молодої панства Котів з Франції і інших.

Серед приявних на шлюбі та весільному прийнятті були заступники головного предсідника Українського Народного Союзу Марія Душник і Володимир Сохан, головний касир УНСоюзу Іван Ковальський з дружиною та

(Закінчення на стор. 4-ої)

Урочисте закриття дівочого табору „Встань, орачу!" відбулося на Союзівці концертом і вправами учасниць

Союзівка, Кергонксон, Н. Й. — В суботу 6 серпня ц. р. тут відбулося урочисте закриття дівочого табору, що проходив під гаслом слів відомої Веснівки Івана Франка „Встань, орачу!", під проводом пані Зиновії Пиріг. Ранком о год. 8:30, парох Союзівки Впр. о. Любомир Гузар відправив для дівчат і їхніх батьків Службу Божу, під час якої учасниці табору разом із своїми провідницями та виховниками приступили до св. Причастя. В 11 год. був проведений на площі „Львова" попис дітей із співами і деклямаціями в першій частині та впорядом, вежами, народними танками й інсценізацію „Лиса Микити" та „Кольорових снів" у другій частині. Започаткувала програму попису короткою промовою пані Зиновія Пиріг, а по ній гол. урядові УНСоюзу та Управи Союзівки за влаштовування таборів і поміч та опіку над дітьми. Від Головного Екзекутивного Уряду промовляв гол. предсідник Йосип Лисогір, висловлюючи признання важливій п-ні З. Пиріг та її впорядницям. У церемонії закриття взяли участь ще голова Контр. Комісії УНС д-р В. Галан, гол. контролер І. Ващук, ред. „Українського Тижневика" З. Снилик, як також численні батьки дівчат та гості „Союзівки".

ДОПОВІДЬ О. ЛЮБОМИРА ГУЗАРА ПРО ДРУГИЙ ВАТИКАНСЬКИЙ СОБОР

Союзівка, Кергонксон, Н. Й. — В черзі започаткованих тут недільних мистецько-літературних і наукових вечорів відбулася у неділю 7 серпня ц. р. увечері у великій залі „Веселки" доповідь пароха Союзівки Впр. о. Любомира Гузара про Другий Ватиканський Собор із коментуванням найважливіших його постанов. Доповідь була прийнята з великим зацікавленням численно зібраних гостей Союзівки та відпочивальників. Після доповіді відбулася жива дискусія із запитаннями і відповідями на ливіщі проблеми.

Торонтонський вечір гумору на Союзівці пройшов з гарним успіхом

Союзівка, Кергонксон, Н. Й. — Влаштований у суботу 6 серпня ц. р. на цій оселі УНСоюзу мистецько - розваговий вечір зустрівся із теплим прийняттям і признанням численно зібраних гостей і відвідувачів Союзівки. Програму вечора, що ним проводив п. Володимир Ґентиш, виповнили сольоспіви відомої української кандидатки співочки - сопрано Стефи Федчук, яка віддівала арії Русалки із опери „Русалка" Двожака та Марґарити із опери „Фавст" Ґуно, як також в'язанку пісень українських композиторів — Я. Лопатинського, А. Гнатишина та М. Фоменка. Виступи Стефи Федчук чергувалися із сольоспівом молодого тенора Богдана Климкевича, що відспівав три українські пісні — композиції С. Людкевича, Д. Січинського та Я. Степового. В антрактах між сольоспівами виступав у ролі Гриця Зозулі відомий канадійський гуморист Володимир Довганюк, розважуючи публіку веселими монологами на актуальними питаннями та культурними анекдотами. Закінчено програму дуетом Стефи Федчук та Богдана Климкевича. До всіх музичних точок акомпаніювала Стефа Жовнір-Клос.

СВОБОДА SVOBODA
український щоденник UKRAINIAN DAILY
FOUNDED 1893
Ukrainian newspaper published daily except Sundays, Mondays & holidays (Saturday & Monday issues combined) by Ukrainian National Association, Inc., 81-83 Grand St., Jersey City, N.J. 07303

Second Class Postage paid at the Post Office of Jersey City, N.J. Accepted for mailing at special rate of postage provided for by Section 1130 of Act of October 3, 1917 — authorized July 31, 1918.

Subscription Rates: One year $12.00; six months $6.25; three months $3.25. Jersey City & Foreign Rates: One year $14.00; six months $7.50; three months $4.00. For UNA members monthly 65¢.

Передплата: На рік $12.00; на пів року $6.25; на три місяці $3.25. В Джерзі Сіті і закордоном: На рік $14.00; на пів року $7.50; на три місяці $4.00. Для членів УНСоюзу, чоловіків і жінок — 65 центів місячно. За кожну зміну адреси платиться 10 центів. Чеки і money orders виставляти на: "Svoboda".

Статті підписані їх авторами, не мусять відповідати становищу редакції.

Адреса: "SVOBODA," P. O. Box 346, JERSEY CITY, N.J. 07303

Хуліганство в СССР

У своїй пропаґанді, призначеній і для власних громадян і для зовнішнього світу, совєтський комуністичний режим вихваляється, що в умовах „розгорнутого комуністичного будівництва" він досяг небувалих успіхів, видатно причинився до викорінення шкідливих залишків та пережитків буржуазно - капіталістичного мислення і поведінки, до зменшення злочинности серед населення і т.д.

Проте, коли переглядати совєтську пресу, зокрема звідомлення із судових заль, то виявляється, що злочинність в СССР зовсім не менша, як у якійсь із країн Заходу, що, наприклад, у Москві діються злочини, які можуть сміливо конкурувати з злочинами ґанґстерських банд Ню Йорку чи інших европейських та азійських столиць. Особливо рясніють совєтські газети скаргами на хуліганство, чинене індивідуально, а то й цілими „ґенґами" по різних містах і селищах міського типу в республіках СССР. Це не тільки зачіпляння та ображування перехожих на вулицях, скверах та парках, але й жорстоке побивання, а то й убивання людей без приводу і причини, з самого тільки „буйства" совєтської золотої молоді, що складається здебільшого з-поміж синів партійних і урядових чиновників та адміністраторів підприємств.

Пошесть хуліганства зросла останнім часом у Совєтському Союзі до такої міри, що вона стала найбільш актуальною проблемою совєтської внутрішньої політики. Центральний Комітет Комуністичної Партії Совєтського Союзу й Рада Міністрів СССР були примушені видати окрему постанову, спрямовану на посилення боротьби з хуліганством, що стало важкою загрозою не тільки для публічного порядку, але навіть для безпеки, а то й життя совєтських громадян по більших містах. Вслід за ЦК КПСС і Радою Міністрів СССР пішла Президія Верховного Совєту СССР, схвалюючи спеціяльний указ „Про посилення відповідальности за хуліганство" і подаючи його до загального відома в усіх совєтських газетах з 27-го і 28-го липня цього року.

Вже самий цей указ і встановлені в ньому міри покарання можуть свідчити про те, до якої міри, як широко розрослася злочинність в Совєтському Союзі. В указі розрізняється дрібне і злісне хуліганство, і проти обох цих категорій застосовується дуже загострені „міри кримінального покарання". Вистачить згадати, що за прояви „дрібного хуліганства", до якого зараховується „нецензурну лайку в громадських місцях, образливе чіпляння до громадян й інші подібні дії, що порушують громадський порядок та спокій громадян", будуть відтепер карати арештом до 15 діб або виправними роботами до двох місяців із задержанням 20 відсотків із заробітку або грошовою карою до 30 рублів. Заробітну платню затриманим особам заборонено виплачувати і арештованих за „дрібне хуліганство" можуть використовувати без оплати для прибирання вулиць, дворів і місць громадського користування. Трохи нижчі „міри кримінального покарання" застосовується за „появу на вулицях або в інших публічних громадських місцях у п'яному вигляді, що ображає людську гідність і громадську мораль".

Головна увага новосхваленого указу спрямована на випадки „злісного хуліганства", до яких зараховуються „навмисні дії, що грубо порушують громадський порядок і виражають явну неповагу до суспільства", чи пак до представників режиму і партії, як також дії, що визначаються „винятковим цинізмом чи особливою зухвалістю, або зв'язані з опором представникові влади чи представникові громадськости." Їх карається позбавленням волі до п'яти років, а в випадку ужиття вогнепальної чи холодної зброї — від трьох до семи років.

Наведені категорії хуліганських дій і встановлені в указі санкції проти них доводять, що хуліганство в СССР стало не якимсь винятковим проявом, а щоденним явищем, сполученим дуже часто з активним опором представникам совєтського режиму. Факт, що для поборювання цього роду злочинности треба стосувати аж такі високі „міри покарання", змушує шукати джерела і коріння хуліганства в самій комуністичній системі і в методах стосованого нею „комуністичного виховання".

Юрій Таркович

ТАЄМНІ СОВЄТСЬКО-АМЕРИКАНСЬКІ ПЕРЕГОВОРИ

Шведський юрист і публіцист Т. Норвід умістив в поважному німецькому історично-політичному журналі "Europaeische Begegnung" прецікаву статтю про таємні совєтсько - американські переговори. Ці переговори пов'язані із крайньою настороженістю Пейпінґу, бо нібито в Китаї добре знають про їх перебіг. Ось суть міркувань шведського публіциста:

СССР перебуває в постійній економічній кризі, і ця гостра криза безвихідна, передусім у ділянці сільського господарства. Отже, в Москві, врешті, прийшли до висновку, що затримати комуністичну систему можна тільки колосальними капіталовкладеннями в сільське господарство.

У березні 1965 р. Брежнєв заявив, що в наступних п'яти роках потрібно для цього 71 мільярд рублів, тобто 85 мільярдів долярів за офіційним курсом. Хрущов, перед своїм усуненням, говорив про 42 мільярди рублів, конечних для оздоровлення економіки. Він згадував передусім про капіталовкладення в хемічну індустрію, що продукує штучні добрива. Брежнєв переконаний, що, крім штучних добрив, необхідно також побільшити й поліпшити виробництво сільськогосподарських машин, побудувати тисячі нових будинків і магазинів, поширити транспортові можливості, прокласти десяти тисяч кілометрів шляхів, поліпшити підприємства обробної промисловости.

Одним словом — треба всього, бо „квітуча" совєтська економіка, за словами шведського публіциста, знаходиться в „жахливому стані".

71 мільярд рублів, чи 85 мільярдів долярів — астрономічна сума. СССР міг би вкласти ці гроші в сільське господарство, але тоді військовий бюджет треба було б обнизити бодай на половину. Тепер на воєнні цілі, за підрахунками Норвіда, Москва витрачає приблизно 35 мільярдів рублів річно.

У Москві прийшли до переконання, що єдина країна у світі, яка могла б врятувати совєтську економіку, є Америка. Військового бюджету Кремль не збирається обнижувати, адже перед ним — китайська небезпека, зростаюча мілітарна сила Західньої Німеччини, „американські імперіялісти" тощо.

Отже, у справі мільярдових кредитів Брежнєв нібито звернувся до Вашинґтону.

Шведський публіцист твердить, що а ЗДА дуже зацікавилися цією справою з огляду на бажання багатьох американських промисловців наладнати економічні зв'язки з СССР і вкласти там свої капітали, які лежатимуть невикористаними по закінченні війни у В'єтнамі.

Та на перешкоді став Уряд ЗДА. Вашинґтон хоче гарантій, твердих військово-політичних гарантій, і ставить, крім того, далекойдучі іншого роду вимоги.

Тож після численних таємних совєтсько - американських нарад восени 1964 р. понад сто видатних американських експертів, фахівців з 56 найбільших фінансових і індустріяльних підприємств виїхали до СССР, де залишались цілий місяць. Ніхто не знає про вислід цієї подорожі. Відомо все ж, — пише шведський публіцист, — що в січні 1965 р. Президент ЗДА покликав до життя комісію експертів, яка має розглянути цю справу під політичним, економічним і військовим оглядами. Ця Комісія працю й сьогодні.

Основна трудність в усіх цих переговорах полягає в ґарантіях, що їх нібито вимагає від Москви Вашинґтон. А ґарантії ці такі: лібералізація внутрішнього ринку СССР; американські кредити не будуть вжиті для розбудови совєтських збройних сил; Москва не буде вмішуватися в сфери впливів ЗДА; і нарешті — вона має припинити свою неоколоніяльну політику.

На думку шведа Норвіда, у Вашинґтоні певні, що СССР прийме ці умови.

Також в Пейпінґу, очевидно, переконані, що СССР згодиться дати ЗДА відповідні ґарантії, щоб тільки кредити одержати. І ось чому червонокитайська преса галасує про „совєтсько-американський союз".

Цікаві інформації з невтральної, але звичайно добре поінформованої Швеції...

ДЖЕРЕЛА ЦІЛЮЩОЇ ВОДИ

В околицях Ужгороду — великі родовища вуглецевої води. Долини Рахівщини — повні джерел з високою насиченістю мінеральної води. Цілюща вода стікає у повноводу Тису та її доплиecon. Великі джерела є в Мукачівській та Свалявській околицях, у долинах Латориці та Сваляви.

Чудодійні родовища дзюрчать у Хустському та Міжгірському районах, біля села Сейми. Мінеральна вода вирує від вибухів вуглецю.

Тут же на Рахівщині є вуглекисло - арсенові джерела. А далі, по річці Уж, поблизу сіл Костриного й Солі — джерела з високою мінералізацією солей. Джерело села Кольчин, Міжгірського району, багате на залізо.

Україна має сірководневі джерела на Поділлі, а також біля Немирова на Львівщині, на Тернопільщині, на Івано - Франківщині, Буковині.

Новими й досить перспективними є радонові води. Найчастіше вони трапляються на Хмельниччині, Львівщині, Рівенщині, Вінниччині, Дніпропетровщині, Черкащині, Кіровоградщині, Запоріжжі та в Донбасі. З тектонічного розламу в гранітах витікають радонові води в Богуславі, Лисянці, Звенигородщині, Тальному аж до Умані.

Багата Україна на цілющі джерела!

Микола Ю. Богатюк
Університет Вірджінії

АВТОМОБІЛЬНА ПРОМИСЛОВІСТЬ СССР І ЗАХІДНЯ ТЕХНОЛОГІЯ

III

Крім Фіята, великі надії на совєтські контракти покладають такі автомобільні фірми як французька Рено, британська Мотор Корпорейшин та японська Тойото Мотор Ко. За вірогідними інформаціями нові автомобільні фабрики будуть збудовані в Україні, в Запоріжжі, і включатимуть сталеварний завод та місто для 20,000 робітників.

Контракт з концерном Фіята оцінюють на 322 млн. дол., проте загальна інвестиція в фабрики, що їх будуватиме він в Україні, становитиме 887 млн. дол., з яких 96 млн. дол. будуть зужиті поза межами Італії. Італійська участь виноситиме 322 млн. дол. у формі зворотних кредитів, уділених Москві, з чого 70% буде вжито на закуп потрібних частин, що їх постачатимуть інші фірми.

І Італія і СССР авансуватимуть по 48 млн. дол. на закуп машинових знарядь та різного роду тяжкого устаткування (правдоподібно, навіть у ЗДА), головним чином тих, що їх в Італії не виробляють. СССР погодився фінансувати ще й додаткові видатки висотою 70 млн. дол. Фінансуванням італійської участи в цьому величезному підприємстві займається Інституто Мобіліяре Італіяно, Банк для справ господарського розвитку, найбільша державою контрольована кредитова інституція Італії, яка властиво й уклала цей фінансовий договір з совєтським Банком для чужоземної торгівлі.

„Автомобільна революція", крім того, вимагатиме ще й додаткових мільярдових інвестицій, на що комуністична система ледве чи спроможна. Треба подбати про додаткові послуги для мотористів: майстерні для направи авт. ґаражі й площі для паркування, бензинові станції, яких в СССР так мало, що звичайно перед ними приходиться чекати цілими годинами, а там звичайно нічого, крім бензини, не продають і за направами, оливою та іншими матеріялами треба їхати деінде.

Придорожні ресторани, мотелі, автодорожна поліція на мотоциклах чи в автомобілях для затримування порушників правил їзди і урядова кампанія за поліпшення підміського транспорту — все це справа дуже далекого майбутнього.

Нарешті мережа самих автошляхів замала навіть для теперішнього автомобільного руху. В 1964 р. в „комуністичнім раю" було всього лише коло 225,000 миль асфальтових та бетонових шляхів у порівнянні з 1.6 млн. миль у ЗДА, а територія СССР більша, ніж у два рази, супроти території ЗДА. В наступних п'яти роках Москва плянує прокласти шляхи довжиною 40.000 миль, що буде тільки мінімальним поліпшенням невідрадної ситуації. До того ж теперішні шляхи знаходяться в жалюгіднім, а то й катастрофічному положенні.

Це — тільки деякі найважливіші проблеми, перед якими стоїть „найпередовіша" країна світу.

Загально уважають, що важливим фактором в успішному процесі господарського розвитку нерозвиненої країни, яка з'являється на світовій арені досить пізно, є те, що така країна може ефективно користатися з технологічних здобутків розвинених країн, заощаджуючи таким чином величезні суми грошей, які, в іншому випадку, треба було б інвестувати у дослідну роботу, експерементування тощо.

Традиційна думка каже, що капіталовкладення є важливим чинником у господарському розвитку країни, одночасно технологічному вкладові приділяється дуже неясну й підрядну ролю. Проте, у випадку з СССР у переважній більшості випадків власне й треба шукати технологічного фактору, який є багато важливішим за капіталовкладання. На жаль, світова економічна література недобачає цього факту, не зважаючи на те, що сама Москва постійно наголошує важливість технології в розвитку СССР. Нехтування цієї істини більшістю західніх авторів можна пояснити або їх необ'єктивністю, або просто незнанням дійсних обставин.

На цьому місці треба ствердити, що технологічне знання західніх промислових країн, зокрема протягом перших 15-20 років совєтської історії, зробило величезний вклад у господарський розвиток червоної імперії. Без такої широкої та активної технічної допомоги західніми промисловими колами, як теж сильної господарської конкуренції між ними, московсько-комуністична система була б давно скрахувала. Така ситуація існувала в 1921-1922 р., а також у 1924 р., коли СССР стояв перед повним господарським розвалом, нечуваним в історії будь - котрої промислової країни, і, якщо б не чужоземна допомога, цілковита катастрофа була б питанням декількох місяців. Але завдяки сторонній допомозі московські комуністи витривали і навіть зуміли здійснити т. зв. „другу большевицьку революцію".

Машинобудівна, а в тому числі й автомобільна промисловість відіграла у цьому процесі визначну ролю. Те, що західній світ нібито обмежується у своїй допомозі Москві проєктами тільки таких об'єктів, як фабрики автомобільних обручів, синтетичної ґуми, проєктами сталеливарень та автомобільних заводів, ні в чому не міняє справи. Всім бо добре відомо, що фабрики, які виробляють автомобілі чи трактори, спроможні, без надто великого зусилля, переключитися на продукцію панцерних возів та танків.

Цікаво поглянути на показники виробництва тракторів в СССР за роки 1928-1936:

1928	2,000
1929	4,000
1930	9,000
1931	37,000
1932	59,000
1933	74,000
1934	94,000
1935	113,000
1936	113,000

Далі йде гостре зниження до 50,000 у 1937 р., а ще далі до 32,000 в 1940 р.

На основі цього, як і інших наявних доказів, легко прийти до висновку, що в 1937 р. тракторна виробнича спроможність була обернена у продукцію панцерних возів і танків. Устаткування для тяжкого виливання, металорізальні варстати, засоби для гарячої обробки металів і прецизного виточування та висококваліфікований монтаж — все це дуже подібне у виробництві кінцевого продукту — тракторів, автомобілів і танків. Тут належить також пригадати, що через шість років, у 1942 р., на початку боїв за Сталінград, німецька військова розвідка оцінювала совєтську місячну продукцію танків принаймі на 1,200 штук.

Якщо вірити минулій історії та минулому досвідові, західній технологічний вклад у господарський розвиток СССР впродовж 1960-их рр. набрав страхітливих і безвідповідальних розмірів. Конкуренція серед промисловців вільного світу веде до неминучого зниження ціни на західню технічну допомогу, з чого користає виключно Москва, яка, втішаючись позицією монопсокіста (будучи єдиним покупцем на другому кінці економічної трансакції), платить за неї багато нижчу ціну, ніж ціна на світовому ринку. Зиски, які випливають з такої позиції впродовж останніх 50-ти років, багато перевищують загальні зиски американських трестів і монополій XIX століття. Тому, не зважаючи на комуністичну пропаґанду проти монополій, Москва зовсім не бажає відмовитись від них.

Майже протягом всього періоду промислового розвитку СССР Москва сполягала на західнє технологічне знання, і в рр. 1917-1930 західній вклад у совєтську продуктивність був майже тотальним. Тому треба пам'ятати, що фабрики автомобілів, що їх у другій половині 1960-их років будує в СССР італійський концерн Фіят, спроможні будуть виробляти не тільки автомобілі, але й військові автомашини і танки, які спроможні будуть так само добре пересуватися вулицями Москви, як і вулицями Риму та Туріну.

(Кінець)

ЗДА обмежують продаж пшениці для ОАРеспубліки

Каїро. — Згідно з неофіційними інформаціями, З'єднані Держави Америки сповістили уряд Об'єднаної Арабської Республіки, що вони не будуть далі продавати пшениці Єгиптові й іншим країнам цієї республіки за „м'яку", тобто єгипетську валюту, а тільки за доляри. Остаточного рішення в цій справі ще не проголошено, але уряд през. Джансона сповістив уже Каїро про таку можливість, тобто про те, що ЗДА не будуть продовжувати продажу пшениці для ОАР. В останніх одинадцяти роках торговельні трансакції з пшеницею досягли були вже суми одного більйона долярів. В січні цього року ЗДА погодилися продати Єгиптові пшениці й іншого зерна та хліборобських продуктів на суму 5 мільйонів долярів, але під умовою, що одна четверта ціни буде заплачена долярами, а тільки решта фунтами.

ГОЛОСИ ЧИТАЧІВ

ЩЕ ПРО 1000-РІЧЧЯ ХРИСТИЯНСТВА В ПОЛЬЩІ Й УКРАЇНІ

У „Свободі" з 26 липня ц. р. вміщено статтю п. Степана Женецького під заголовком „1000-річчя християнства в Польщі й Україні". Сама назва цієї статті вказує на те, що порушена справа є справою всіх нас, українців.

Але чомусь п. С. Женецький звертається лише до Організації Оборони Лемківщини з закликом до кінця цього року видати в англійській мові книжку „На руїнах і пустелях далеких" М. Верховинця, видану в 1960 році, в якій мова про нищення українських церков поляками на Лемківщині, Надсянні і Холмщині.

Видання згаданої книжки, як і всіх інших, що вийшли досі в англійській та українських мовах документальних книжок, є добрим засобом і історичним вкладом в українську визвольну справу. Але чи нищення поляками українських церков на Лемківщині, Надсянні, Ярославщині, Холмщині і Підляшші стосується тільки Організації Оборони Лемківщини?

Я уважаю, що ця дуже важлива справа є справою всіх українців, — всіх наших центральних політичних і наукових установ. Отож УККА, КУК, НТШ, УВАН та й всі політичні організації повинні взятися за видання в англійській мові згаданої книжки.

Організація Оборони Лемківщини вже у квітні ц. р. видала в англійській мові брошуру „Ад майорем Польоніє ґльоріам" — про нищення українських церков на Лемківщині. Цю брошуру вже вислано всім церковним достойникам, єпископам усіх Церков у вільному світі, університетам, коледжам, середнім школам і бібліотекам.

Отже, ООЛ спромоглася видати брошуру в англійській мові, а тепер черга на цілу українську політичну еміґрацію, зокрема на її провід, зайнятися тою занедбаною справою.

В. Майкович
Сиракюз, Н. Й.

ПРО „ЧУЖИНЦІВ"

Часом людина має добрий намір повчити, як треба, а як не треба робити, але підсвідомо сама робить помилку. Мій земляк і друг — д-р Роман Голіят у листі до „Свободи" звертає увагу на оплески під час жалобних академій після окремих точок, навіть після національного гимну, а також на зовнішній вигляд і поведінку наших людей.

Цю його завваґу можна застосувати і до нашого Клівленду, а також, думаю, й до інших наших громад. За публічне відмічення в пресі цього явища — д-рові Голіятові честь і слава! Одначе, чому він — і не лише він — називає наших співгромадян - американців чужинцями? („Нас обсервують чужинці"... „переконуємо чужинців" і т. п.).

Д-р Голіят — правник, і тим більше повинен він знати, хто є „чужинці". Дехто з нас живе в цій країні вже по кількадесят років і ще й досі уважає своїх співгромадян за чужинців. Насувається запитання: а хто є ми у відношенні до „чужинців" - американців? Чи не варто б нам цей дивовислів зреформувати?

Омелян Макогін

• **В Сані, в Ємені розстріляли** гомосексуаліста. Це перший в історії випадок розстрілу за гомосексуалізм. 60-річний Агмет а-Осамі мав бути — згідно з правом Ємену — скинений із найвищої гори, а потім кару перемінили на відрубання голови. Але кат не прийшов, а винаймати літак, щоб скинути його, було за коштовно і підсудний згодився на розстріл.

ЛУКА ЛУЦІВ

ІВАН ФРАНКО — БОРЕЦЬ ЗА НАЦІОНАЛЬНУ І СОЦІЯЛЬНУ СПРАВЕДЛИВІСТЬ

(48)

„Безтолковий процес упав на мене, як серед вулиці цегла на голову"

Так висловився Франко про своє перше заарештування 11-го червня 1877-го року в листі до М. Драгоманова в 1890-му році. В цій своїй автобіографії писав Франко про вплив професора Драгоманова на себе таке:

„Ви були перший і майже одинокий чоловік, що додав мені духа й охоти. З Ваших листів до редакції „Друга" я вичитав лиш тільки, що треба знайомитися з сучасними писателями, і кинувся читати Золя, Флобера, Шпільгаґена так, як перед тим уже з запалом читав Л. Толстого, Турґенєва та Помяловського, а далі Чернишевського, Герцена" (І, А, 166).

Ми згадуємо тут знов про М. Драгоманова тому, що перше заарештування Франка відбулося у зв'язку з діяльністю Драгоманова, який тоді жив у Женеві. У Львові відбулися арешти, які не оминули й Франка і які мали великий вплив на дальше життя молодого тоді ще поета.

На початку 1870-их років у Львові почав організуватися світ праці. Вже в 1870 р. відбувся у Львові перший в Галичині страйк друкарів. Страйки вибухали і в інших містах, а в Бориславі в 1873 році відбувся страйк, відомий із Франкової повісти „Борислав сміється". Австрійський уряд та польська адміністрація в Галичині звернули увагу на робітничий рух. Страх урядових чинників збільшився, коли різні агенти, як про це писав Франко своїй нареченій Ользі Рошкевичівні, почали слідкувати за тими революціонерами-еміґрантами, які транспортували в Росію і в Україну революційну літературу, друковану в Лондоні, Женеві і Цюріху.

У половині 70-их років посилилися в Росії переслідування української мови і почалися нові репресії проти українського руху. В 1875 р. Драгоманова звільнено з посади доцента в Київському університеті, а 1876 р. видано сумної пам'яті Емський указ, який унеможливлював видання українською мовою. Київська Громада вислала Драгоманова за кордон, щоб там видавав він праці українською мовою та обороняв українську справу на міжнародному форумі.

Драгоманов видавав у Женеві „Громаду" (1878-1882), а в роках 1881-1883 редаґував „Вольное Слово" по-російськи. В 1886 р. київська Стара Громада розійшлася з Драгомановим на основі ідеологічних різниць, бо він пішов „наліво", але з ним тримали зв'язки галицькі українці: Остап Терлецький, М. Павлик, І. Франко. Пізніше і від російського революційного світу відійшов Драгоманов, переконавшись у його шовіністично-великодержавних та диктаторсько-макіявеллістичних нахилах. І так осамітнений політично Драгоманів у 1889 р. прийняв запрошення і зайняв становище професора університету в Софії, де й помер 1895 року.

Про перший арешт Франка написав довшу працю акад. Кирило Студинський в журналі „Україна", Київ, 1926, кн. 6 (20), ст. 56-114 під заголовком „Іван Франко і товариші в соціялістичнім процесі 1878 р." Про причини цього процесу написав акад. Студинський таке:

„Привід до численних ревізій, ув'язнень і судового процесу подав був Михайло Котурницький (поляк із України). Приїхав він до Львова 31 травня 1877 р. і замешкав у готелю Лянґа, де зголосився під прізвищем „Станислава Барабаша" з Відня. Привіз він із собою значну кількість книжок, щільно запакованих. Куфри із книжками звернули увагу поліції, що й так була стривожена звісткою краківського „Czas'y" про поширення у східній Галичині соціялістичної пропаґанди та вістками львівських польських газет про московських аґентів, що буцім-то їздять по Галичині".

Нагляд над Барабашем доручено поліційному ревізорові Розумові, і пізніше, 9-го червня в Барабаша переведено ревізію, при чому сконфісковано револьвер, палицю із кинджалом і англійські пилочки. Барабаша переслухано і переглянено численні його листи. „Барабаш" признався, що він є Котурницький (ст. 59).

[Правдиве його прізвище було Юліян Кобилянський, але в процесі він виступає, як Котурницький.]

В Котурницького знайшли два листи Драгоманова, і поліція ствердила, що адресант є емісаром польських соціялістів за кордоном, який ширить соціялістичну пропаґанду між польським людом в Галичині та в польськім Королівстві, головно між робітниками.

ВЕЛИКА МАНІФЕСТАЦІЯ ТИЖНЯ ПОНЕВОЛЕНИХ НАЦІЙ В ШИКАҐО

16-го липня відбулася в Шикаґо Велика Маніфестація Тижня Уярмлених Народів під протекторатом і при активній співпраці Управи м. Шикаґо та Міжнаціонального Комітету Поневолених Націй АП АБН, в склад якого входили: голова — Вікторо Віконіно, містоголова — Ілля Шараваня і генеральна секретарка п-ні Уляна Целевич. Почесними головами були сенатори: Пол Даґлес Веляс і Еверет Діркисен, губернатор стейту Іллиной — Отто Кернер і мейор Шикаґо — Річард Дейлі.

До участи в Маніфестації Комітет запросив представників Американського Леґіону, воєнних ветеранів і вояків В'єтнаму.

Могутня маніфестація проти Москви і Пекіну, проти Тіта і Кастра, проходила під кличем: „Воля і національна незалежність всім народам;" та „Салют американським збройним силам у В'єтнамі в боротьбі за волю!" Понад 10-тисячна маса маніфестантів з націоналними прапорами, оркестрами, в національних і організаційних одностроях, з ридванами та відповідно удекорованими автомашинами і протимосковськими транспарентами, в поході з місця збірки при Велс і Вокер Драйв по головній вулиці в центрі міста — Стейт аж до Ґренд Парку, викликала величезне враження на 200 тисяч глядачів, що стояли на хідниках і приглядалися походові. Цьогорічний похід промовляв до всіх, бо це був крик поневіряних і зболілих душ мільйонів..

Морем транспарентів 10-тисяч маніфестантів апелювали до американського народу і цілого світу, вказуючи на факти, що в липні сталася велика подія — нова африканська нація Маляві отримала свою національну незалежнісnть, а в попередніх роках такої самої незалежности домоглися багато інших африканських народів і навіть племен осягнули свої суверенності. То чому ж тоді, питали маніфестанти сотнями транспарентів 23-ох поневолених націй, понад 200 мільйонів народу, в цей же самий час ще й досі стогне в московському колоніяльному ярмі? Чому ще сьогодні в цивілізованому 20-му столітті існує на світі кривава тюрма народів — найбільша і тільки одинока деспотична московська імперія на загарбаних чужих землях? Маніфестуюча Україна питала Уряд ЗДА і вільний світ, чому Москва русифікує Україну, арештує письменників, розстрілює патріотів - борців за волю, молодь українську висозять у Сибір, а на її місце привозить росіян. „Геть московську колоніяльну диктатуру з України!" „Ми домагаємося міжнародного суду над кремлівськими злочинцями;" — голосили транспаренти. Український нарід не хоче комунізму, хоче української самостійної соборної держави, хоче Бога, церкви і волі. Українська спільнота та інші національності в маніфестаційному поході згідно зі схваленим Конґресом ЗДА законом та, покликаючись на промову президента Джансона, виголошену 12-го січня 1966 р. до американнського народу, домагалися широкої піддержки від Уряду в їхній боротьбі за національні державні незалежності, домагалися спільного світового фронту АБН проти Москви, Пекіну, Куби і Юґославії.

Маніфестація Тижня Поневолених Народів відбулася в Ґренд Парку. Попри естраду, де сиділа почесна президія, в склад якої входили представники американського міжнаціонального політичного, військового, наукового і духовного світу, пройшов парадний марш американських і національних прапорів. Українська оркестра СУМА ім. М. Павлушкова, під дир. Михайла Голіяна, відограла американський національний гимн. Урочинсту —молитву за терпіння уярмлених народів, провів сербський православний єпископ, а присягу вірности американському і національним прапорам відобрав полк. американської армії, Джек Рейлі. Головну промову мав виголосити голова Національного Комітету Поневолених Народів, заслужений політичний діяч, проф. Лев Добрянський з Вашинґтону. Крім цього з Уряду ЗДА заповів був свій приїзд на маніфестацію віцепрезидент Гюберт Г. Гомфрі, але з уваги на страйк пасажирських ліній, оба вони не змогли прибути до Шикаґо.

Глибоку змістом промову проф. Л. Добрянського відчитав Ілля Шараваня. Знаменну патріотичну доповідь виголосив командант Американського Леґіону на стейт Іллиной, Джозеф Морфі. Він передав в першій мірі всім маніфестантам Тижня Поневолених Народів щирий привіт від 200-тисячного воєцтва Американського Леґіону. Промовець, вказуючи на жорстоку боротьбу у В'єтнамі з найбільшим ворогом людства — імперіялістичним комунізмом та на історичний досвід коекзистенції з Москвою, гостро скритикував сучасну ліберальну політику деяких дипломатів і науковців та звернув увагу на її шкідливу для ЗДА дію та ворожу для американської нації пропаґанду. Мирна коекзиснтенція, твердив він, — це московський винахід для фальшивих договорів і дальшої аґресії за опанування світу. Промовець дивувався, що в ЗДА, країні широкої волі і великого добробуту, є ще люди, які досі не хочуть зрозуміти злочинности Москви, не хочуть зрозуміти, що брунатні нацисти відійшли, а на їх місце прийшли нові червоні — московські.

З промовою виступив також сенатор Пол Даґлес. Він подякував організаторам за гарно підготовану маніфестацію. Сенатор вказав на людські жертви, кров і руїни поневолених народів у московсько - большевицькому ярмі. І помимо національного повстання в Мадярщині, Польщі і Східній Німеччині, Москва дальше тримає всі поневолені нею народи при помочі партійного терору і танків, як своїх колоніяльних рабів. Промовець вичислив насильно загарбані Москвою чужі території і народи, яким партія і уряд СССР замкнули уста, позбавили волі і ще досі не провели вільних виборів у всіх окупованих країнах. Сенатор обіцяв докласти всіх зусиль допомагати визвольній боротьбі за людські права і національні незалежності всіх уярмлених народів.

Слід зазначити, що підчас маніфестації надійшли телеграми від віцепрезидента Гомфрі в імені президента Джонсона, від конґресменів Дервінського, Ростенковського, Пуцінського і проф. Л. Добрянського.

Демонстрацію закінчено молитвою, яку провів кореанський св'ященик методистської церкви, Г. К. Ун. Оркестра СУМА ім. М. Павлушкова, під дир. Михайла Голіяна, відограла „гимн поневолених народів" та популярну американську патріотичну пісню „Боже, благослови Америку.". В тижні Поневолених Народів взяла активну участь і оркестра Українського Народного Союзу під керівництвом П. Питля.

Про Тиждень Поневолених народів писав „Шикаґо Тріб'юн" з 17-го липня „10-тисяч учасників в традиційному демонстраційному поході проголосили перед цілим світом свої права на волю і незалежність їхніх уярмлених країн. В парадному марші Тижня Поневолених Народів взяли участь поранені вояки з В'єтнаму. Похід провадив сам мейор Дейлі, сенатор Даклес, полк. Джек Рейлі і інші. Відзначення Тижня Поневолених Націй було одною з найбільших маніфестацій в ЗДА. Десятки тисячів глядачів з увагою приглядалися походові. Демонстранти своїми транспарентами віддавали честь американським воякам, які борються за волю у В'єтнамі. А інші транспаренти голосили піддержку політики ЗДА у В'єтнамі.

„Сан - Таймс" з 17-го 7. писав: „Маніфестація Тижня Поневолених Народів — найбільша в цій країні. Транспаренти з державними географічними картами обведеними символічними колючими дротами проходили через вулицю Стейт".

Українську націю на Тижні Поневолених Народів репрезентувала голова Станиці АП АБН — п-ні Уляна Целевич. Почесними гостями на трибуні були: парох Катедри св. о. Миколая о. шамб. П. Леськів, о. прот. Ф. Білецький, настоятель Катедри св. Володимира, і п-во Шпікули.

Іван Фіта

Нові українські поселенці...

(Закінчення зі стор. 1-ої)

приспособлена до міського життя і шукала собі життєвих можливостей у столиці Арґентини. Але саме економічні обставини і свідомість кращих життєвих мажливостей в Північній Америці були причиною нового переселення цих поселенців. Більше ніж половина нових українських поселенців переїхала вже до ЗДА, чи також до Канади. Нові поселенці сильно підтримали національне життя української групи в Арґентині і теперішній застій можна в дечому приписати їхньому виїздові. Та українська громада в Арґентині здобула в останньому часі деяке число нових професіоналістів: лікарів, інженерів, поважна частина молоді вчиться в університетах, і це запорука, що життя арґентинських українців буде процвітати. В країні около двадцять українських організацій, з того дві найповажніші: „Просвіта" і „Відродження", при яких є також економічні станиці і пресові органи. Третю економічну станицю має Православне Братство. Всю українську громаду очолює об'єднана Українська Центр. Репрезентація. Велику ролю в житті української громади в Арґентині відограє наш новий єпископ Андрій Сапеляк. Вся громада з'єдинена тепер в побудові катедрального храму в Буенос Айресі. Михайло Данилишин захоплений розмахом ЗДА, головно економічним, він також високо цінить розмах української громади і висловлює великі надії на Світовий Конґрес Українців. У своїй поїздці по ЗДА і Канаді пан Данилишин хоче запізнатись із працею українських установ і організацій, а головно працею фінансових установ. В редакції „Свободи" побував п. Данилишин в товаристві о. д-ра Івана Ковалика, колишнього мешкнця Арґентини, а тепер священика в парохії св. Юра в Ню Йорку.

ПЕРЕД ДЕВ'ЯТИМ КОНҐРЕСОМ УКРАЇНЦІВ АМЕРИКИ

Повідомлення УККА

ЗГОЛОШЕННЯ ДЕЛЕҐАТІВ НА 9-ий КОНҐРЕС УККА

Ню Йорк. — Канцелярія Централі УККА пригадує, що всі членські Організації УККА повинні зголосити якнайшвидше прізвища делеґатів, які будуть їх репрезентувати на IX Конґресі Американських Українців, 7-9 жовтня 1966 року. Цих делеґатів Організації визначують, чи вибирають згідно зі своїми статутами чи приписами. Кожний делеґат зобов'язаний вплатити реєстраційну оплату в сумі 25 долярів.

Крім того, в кожній місцевості повинні відбутися громадські збори платників Національного Датку, на яких слід вибрати делеґатів від Платників. Такі делеґати вперше братимуть участь в Конґресі УККА. Скільки делеґатів можна вибирати на Громадських Зборах, інформують спеціяльні обіжники, які Кацелярія УККА розіслала давніше.

Як досі, на IX Конґресі Американських Українців цього року, який буде ювілейним з нагоди 25-річчя існування й праці УККА, — зголосилося мало делеґатів, Щоправда, тепер літні місяці й рідко де відбуваються сходини й збори Організацій, то все ж число зголошених делеґатів незадовільне. Цій справі слід присвятити увагу негайно, щоб IX Конґрес УККА випав дійсно імпозантно й був насправді репрезентативним.

Прізвища всіх делеґатів — від Центральних і місцевих Організацій, як теж тих, що обрані на Громадських Зборах, — слід негайно зголошувати в Канцелярії УККА, щоб вони були поміщені в Конвенційній Книжці.

ІСТОРИЧНЕ СВЯТО В УКРАЇНСЬКОМУ СЕЛІ

31-го липня в Українському Селі в Ню Джерзі, що є недалеко від Храму-Пам'ятника в Бавнд Брук, відслужено урочисту Архиєрейську Службу Божу з нагоди храмового свята св. Володимира української православної катедри в Ню Йорку при 82 вулиці.

Це храмове свято святкується на селі, щоб дати можливість парафіянам провести день поза містом.

В серпні ц. р. буде сорок років, як мала група українців зібралася при 10 вулиці, щоб обговорити справу заснування першої української православної церкви в нашім місті. З тої групи малохто залишився живим. Але серед щасливих основоположників є щеполковник В. Кедровський, який тоді приклав багато труду в організації церкви.

Заснування парафії було відгуком на історичні події в Україні, де після революції 1917 р. прийшло до відновлення української православної церкви, яка була на протязі століть підпорядкована московській ієрархії та уряду Росії.

Релігійний рух серед українців - поселенців в ЗДА та Канаді був дуже сильний в двадцятих роках й приїзд до Америки архиєпископа Іоана Теодоровича, тепер митрополита, дав можливість не тільки розгорнути організаційну працю, але також оформити її й створити адміністрацію.

В цій праці парафія св. Володимира відіграла значну ролю й все була вірна заповітам її основоположників. Першу Службу Божу відправив в церкві при 14 вул. о. А. Іванишин. Ця Служба Божа була винятkова для тодішніх умов життя, її відправлено українською мовою Це було 3-го жовтня 1926 року. На протязі років в парафії служили кілька священиків, серед них був с. п. о. Білонь, о. Клодницький та о. Г. Павловський, а в лютому 1935 року був до неї призначений о. Л. Весоловський, який очолює парафію досьогодні.

Важливим актом, що відбувся в церкві св. Володимира, треба вважати відбутта 5. Собору УАПЦ в ЗДА, який своїми постановами поклав підвалини для розвитку Української Православної Церкви в Америці.

Велика жертвенність її парафіян дала можливість в 1944 р. сплатити повністю кошти придбання церкви при 14 вул. В 1946 р. парафія придбала біля Бавнд Бруку фарму з 120 акрами землі, яку перетворено в Укркінське Село, що втішається значною популярністю серед українців околиці та є місцем відпочинку для парафіян і їх рідних.

В 1957-58 роках куплено нові приміщення для церкви та потреб парафії замісць будинку при 14 вул.

Шість літ тому, 15 травня 1960 року, відбулося урочисте архиєрейське освячення нової катедри та інтронізація архиєпископа Мстислава при чисельній участі священства та великого збору прочан.

Храмове Свято св. Володимира в Українському селі є пригадкою для всіх, що послідовна віддана праця завжди дає гарні наслідки і дає можливість її труженикам. переборювати всілякі труднощі, які постають на їх шляхові.

Серед великих турбот, яких зазнає кожда спільнота в своїм житті, витворюється солідарність та жертвенність. Такі умови дали можливість також парафії св. Володимира перейти свої матеріяльні труднощі, одною з яких була нагла потреба сплати мортґеджу в літі 1959 р., коли на протязі кількох тижнів зібрано понад $80,000 у формі позики, яку пізніше сплачено, а відсотки парафіяни у більшості віддали як свою пожертву на храм-пам'ятник в Бавнд Бруку.

Треба зазначити, що парафіяни нетільки дбали за свої справи, але також спромоглися скласти пожертви на Храм - Пам'ятник в сумі поверх $28.000 й приймали також активну участь у допомозі нашим скитальцям після укінчення світової війни, коли кілька тисяч ашурансів були виставлені проводом Парафії св. Володимира.

Хай ці рядки наші будуть подякою та пригадкою тим парафіянам, які вклали свою частку в розбудову парафії катедри св. Володимира та закликом для дальшої праці для добра нашої церкви, життя якої є пов'язане з нашим загальним національним життям та піддержкою для нього не тільки моральною, але й матеріяльною .

І. Світ

Придбаймо достойне приміщення для УККА у 25-річчя існування нашої Централі

Українські Громадяни і Громадянки Америки!

Український Конґресовий КомітетАмерики, в якому об'єднані всі наші Організації і Товариства в З'єдинених Державах Америки, уже 25 років працює в користь української справи. Успіхи праці УККА очевидні для кожної людини доброї волі, і завдяки різним акціям УККА, в співпраці з усіми членськими Організаціями і Товариствами, ряди прихильників незалежности України збільшуються з кожним місяцем . У міру своїх спроможностей УККА веде широку акцію серед державних кругів, в Конґресі ЗДА і в дипломатичному світі, допомагаючи поширенню української правди та причиняючися до піднесення поваги й значення української спільноти в Америці і в цілому світі.

Щоб успішніше працювати й виконувати великі завдання, що їх накладено на УККА, Український Конґресовий Комітет Америки, наше центральне представництво в ЗДА, мусить мати відповідне приміщення, гідне значення й поваги цієї незвичайно важливої інституції. Дотеперішнє приміщення, де міститься Канцелярія УККА, ніяк не відповідає нашим потребам і внеможливлює зовнішні зв'язки УККА з чужинним світом. Взявши до уваги всі можливості, найкращою являється придбати власний Дім УККА, який би дійсно був репрезентативним і відповідав би нашим потребам та значенню УККА.

З цих причин Рада Директорів на засіданні в Ню Йорку, в готелі „Ню Йорк Гілтон", в суботу 18 червня 1966 року, у своїх резолюціях винесла постанову звернутися до українського громадянства в ЗДА з закликом допомогти Централі УККА придбати власний Дім. Справа є невідкладною й вимагає уваги всього нашого громадянства. Нашим гаслом повинно бути: репрезентативна домівка для УККА у 25-річчя його існування!

З датків вплачуваних до УНФонду, Дому УККА придбати не можна. Все ж таки, завдяки ощадній господарці, УККА має на конті купна Дому суму понад 25 тисяч долярів. Нашим завданням є збільшити цю суму в найкорошому часі, щоб було можна купити репрезентативну домівку для УККА.

Українські Громадяни і громадянки!

УККА діє в центрі світової політики, в місті, де збігаються шляхи всіх держав світу. У цьому місті діють Об'єднані Нації і в ньому неоднократно дискутуться про долю України. УККА виконує ролю інформатора для дипломатичних і державних станиць та повсякчасно своєю політичною та видавничою діяльністю сприяє справі визволення України. У цьому місті ми мусимо мати гідний наших завдань Центр, мусимо мати власний Дім.

Українські Громадяни і Громадянки!

Ще одним спільним зусиллям придбаймо репрезентативний Дім УККА, який не тільки збільшить стан нашого посідання, але й допоможе нам зробити великий крок вперед та скріпить нашу боротьбу за відбудову незалежної Української Держави!

ЕКЗЕКУТИВА
Українського Конґресового Комітету Америки

Ню Йорк, 5 серпня 1966 р.

КОЛИШНІЙ ВІЦЕПРЕЗИДЕНТ ЗДА РІЧАРД НІКСОН у своїй подорожі по світі зустрівся вчора у місті Равальпінді в Пакістані з пакістанським президентом Могаммадом Аюбом Ханом. Обидва вони давні приятелі. Аюб Хан прийшов до влади в 1958, коли Нікcон був віцепрезидентом ЗДА. З Пакістану Ніксон поїхав до Банкоку в країні Таї.

У глибокому смутку повідомляємо,
що в суботу, дня 30-го липня 1966 р. помер ненадійною смертю, у висліді розливу крові у мозку,
на 56-му році життя,
наш Найдорожчий МУЖ і БАТЬКО

бл. п.

МИКОЛА ЗАХАРОВИЧ КАРПИНИЧ

Похорони відбулися у вівторок, дня 2-го серпня 1966 року на Св.-Андріївському цвинтарі у Савт Бавнд Бруку, Н. Дж.

Важким горем прибиті:

НІНА — дружина
ЛЕОНІД з дружиною ДЖЕННІ — син і синова
ВОЛОДИМИР — син
НЕОНІЛЯ — дочка
6824 — 10th St., Philadelphia, Pa. 19122

Замість квітів на свіжу могилу по бл. п.

д-рові Миколі Головецькому

зятеві проф. Д-ра ІВАНА ОЛЕКСІЙШИНА,
Голови Відділу УККА у Бостоні,
на НТШ в Европі, з осідком в Сарселі, Франція
складають 25.00 долярів

ЧЛЕНИ КЕРІВНИХ ОРГАНІВ ВІДДІЛУ УККА у БОСТОНІ, Масс.

Ділимося сумною вісткою з Родиною і Знайомими,
що дня 6-го серпня 1966 р. несподівано відійшов від нас у Вічність
на 44-му році життя
наш Найдорожчий СИН і БРАТ

Д-р філ. Леонід Соневицький

ПАНАХИДА буде відправлена в понеділок, 8-го серпня ц. р. о год. 8:15 вечора, **ПАРАСТАС** у вівторок, 9-го серпня, о год. 8-ій веч. у похоронному заведенні П. Яреми при 7-ій Східній вул. в Ню Йорку.

ПОХОРОН відбудеться в середу, 10-го серпня 1966 р. о год. 9-ій вранці з похоронного заведення до Української Католицької Церкви св. Юра, опісля на цвинтар в Бавнд Бруку, Н. Дж.

Горем прибиті:

батьки — Д-р МИХАЙЛО і ОЛЬГА СОНЕВИЦЬКІ
брати — Д-р ІГОР з дружиною НАТАЛЕЮ і дітьми
Мґр РОСТИСЛАВ

Честер, Па.

КОНФЕРЕНЦІЯ ВІВТАРНИХ ХЛОПЦІВ

Вже третій рік філядельфійський Деканат УПЦ в ЗДА влаштовує Конференцію Вівтарних Хлопців, яка цього року відбулася від 26 до 29 червня Честері.

26-го червня 1966 з'їджалися з різних місцевостей вівтарні хлопці під опікою своїх духовників до церкви Успіння Пречистої Діви і вже під церквою радісно віталися. Почалася реєстрація а потім усі зібралися в церкві, де їх привітав настоятель парафії митр. прот. о. О. Мицик, пояснюючи значіння Конференції Вівтарних Хлопців.

Конференція почалася молебнем, який відслужив прот. о. Віталій Коваленко. Після молебня всі поїхали до Пенсилвенійського Військового Коледжу, де вівтарні хлопці були розділені по кімнатам на мешкання. Священики були з вівтарними хлопцями три дні. Кожного ранку хлопці зі своїми священиками збиралися в одній кімнаті, де читано ранні, а ввечері, вечірні молитви, псальми та апостоли. Кождого дня була коротка духовна наука, яку подавали духовні отці напереміну.

Конференцію було ведено згідно з програмою, яка складалася з історії церкви, вправ до заохоти бути священиком, зі спорту й теорії музики.

Хлопці були поділені на дві групи: від 8-13 і від 13 до 17 років. Кожного дня любувалися хлопці одну годину купанням в купальні до пливання у будинку коледжу. Одна група купалася, а інша група грала в бейзбол. У вільний час грали в більярд.

У вівторок вечером хлопці автобусом переїхали до церкви Успіння Пречистої Діви Марії, де відбулася вечірня та св. сповідь. В середу відбулася Св. Літургія, і хлопці приступили до Св. Причастя. Під час конференції д-р Софоклес, професор релігії і філософії у ПМУ Коледжі мав лікцію, яка була дуже корисна для вівтарних хлопців.

Д-р Молл, голова ПМКоледжу, передав особисто привіт священикам та хлопцям. Д-р Молл висловив свою радість з того, що хлопці у здисциплінований спосіб услугували при столах та чемно поводилися у приміщенню Коледжу. Він хвалив хлопців та приобіцяв, що дасть стипендію тим хлопцям, які будуть мати потрібні кваліфікації.

Конференцію закінчено бенкетом, після котрого митр. прот. о. О. Мицик, як декан Філядельфійського деканату, представив кождого священика та попросив, щоб кождий сказав до хлопців кілька слів На закінчення бенкету кожний хлопець підходив до головного стола та, вітаючись з кожним священиком, дякував їм за їх духовний провід під час конференції.

Слідуючі парафії з їх духовними отцями взяли участь у Конференції Вівтарних Хлопців:

Вільмінгтон, Делевар — о. Н. Столярчук; Честер, Пенсилвенія — митр. прот. о. О. Мицик; Ковтсвіл, Пенсилвенія — прот. о. Віталій Коваленко; Майнерсвіл. Па. — о. Е. Нарушевич; Філядельфія, Па., Володимирська парафія — прот. о. Стефан Біляк; Трентон Н. Дж. — о. Михайло Запаринюк, мол; Картерет, Н. Дж. — о. П Мелех і Джансон Ситі, Н. И. — прот. о. Франка Лаврик. Комітет Конференції складався з головидекана Філядельфійського Деканату митр. прот. о. О. Мицика; секретаря о. Нестора Столярчука і скарбника Деканату прот. о. Віталія Коваленка. Комітет приготовив програму Конференції, одобрену отцями Деканату. Викладали всі присутні на конференції священики. Оплата за кождого хлопця була по 1 дол. за три дні: (їжа і приміщення). Батьки, які привезли своїх дітей, взяли участь увечері в неділю та весело провели час.

Під час дискусій та запитів піднесено вівтарними хлопцями бажання, щоб слідуюча конференція відбулась знову у ПМКоледжі. Всі висловили своє задоволення з приміщення та вигод.

Складаю щиру подяку Урядам Парафій, які покрили всі витрати і тим дали можливість успішного переведення Конференції Вівтарних Хлопців. особливо щиро дякую отцям парохам, о. Н. Столярчукові за його адміністративну працю; о. Михайлові Запаринюкові, мол., що займався з дітьми спортом; о. Ф. Лаврикові за його глибоко релігійну проповідь, яку він сказав після Св. Причастя.

Нехай Господь благословить усіх вівтарних хлопців та всіх, що допомогли відбути успішну Конференцію Вівтарних Хлопців.

о. Омелян Мицик

ЗВЕРНЕННЯ
до всіх українців Лемківщини, Надсяння, Холмщини і Підляшшя

ДОРОГІ ЗЕМЛЯКИ!

Як бувші автохтонні жителі українських етнографічних земель: Лемківщини, Надсяння, Холмщини і Підляшшя, а тепер громадяни країн вільного світу, ми зобов'язані стояти на висоті своїх завдань, перед українським народом, його історією і прийнятими постановами УІІІ Конґресу Українців Канади, відбутого в Вінніпеґу в днях від 9 до 11 жовтня 1965 р., про стан і положення українських етнографічних земель, котрі після другої світової війни опинилися під окупацією Польщі.

На нас тяжить важкий обов'язок дбати про релігійні, культурні і громадські надбання на тих українських землях, створені муравлиною працею, потом, кров'ю і жертвенністю цілих українських поколінь минулих століть.

Щоб хоч частинно виконати зобов'язуюче нас завдання, на місцях нового поселення, супроти Богом даної нам правди, а збезчещеної польським окупантом, звертаємося до Вас, Дорогі земляки, з слідуючим проханням:

Подати нам в найкоротшому часі докладні відомості з кожної місцевості, де жили українці, на вище згаданих теренах, за такою схемою:

а) Переслати нам знимки по можності всіх церков, як були вони 1938 року, та відомості про їхній стан сьогодні;

б) чи тепер відбуваються в них Богослуження для українських вірних;

в) чи перемінено їх на костел, товаровий склад, стайню, чи інше місце загального вжитку;

г) якщо церкву розібрано, то коли, і серед яких обставин, та вміру можливости знимку з того місця, де стояла церква;

г) знимки священиків, що впали на стійках у своїх парохіях, подати вік, дату, серед яких умовин, та хоч короткий їх життєпис;

) список усіх українців, помордованих польськими ватагами, їхній вік, та знимки збірних могил;

е) скількість знищених українських установ, господарств, промислових та торговельних підприємств і т. п.

Одержані знимки по виготовленні копій, в найкоротшому часі будуть звернені з подякою тим, що їх прислали.

Справа заподіяної кривди українському народові на його власних етнографічних землях і то в часі миру, — це справа всіх українців, а не тільки вигнанців з тих земель. Тому звертаємося із цим закликом до всіх братів по крові про співпрацю і вияв солідарности в справі спільного протесту перед цілим християнським світом та урядами вільних держав. Того домагається від нас кров помордованих братів та незавидна доля наших земляків українців, розкинених по чужих і непривітних землях Польщі, виставлених на національну, релігійну і фізичну загибіль, які позбавлені найосновнішого права — молитися своєю рідною мовою і в свойому рідному обряді.

З уваги на важливість справи просимо про ласкаву співпрацю з нами без зволікання, за що заздалегідь щиро дякуємо.

Культ-освітня реф. Головної Управи Організації Оборони Лемківщини в Канаді.

Всі пересилки й листування просимо висилати на адресу:

Historical Section of the U.E.W.T. P.O. Box 621, Term. "A" Toronto L, Ont. Canada

ВИДАННЯ КОМІТЕТУ ОБОРОНИ ОБРЯДУ І ТРАДИЦІЇ В КАНАДІ

Торонто. — Комітет Оборони Обряду і Традицій Української Католицької Церкви в Канаді почав видавати з липнем 1966 року свій офіційний бюлетень п. н. „За Рідну Церкву". Перше число бюлетеню виповнила стаття п. н. „Наше становище і наші завдання". Крім бюлетеню названий комітет опублікував брошурку „Чужинець в обороні Української Церкви" і разом з таким же Комітетом Оборони Обряду і Традицій УКЦ в Шикаґо 32-сторінкову книжечку проф. д-ра Петра Білаша п.н. „Українська Церква, її сучасне й майбутнє".

● Компанія Інленд Стіл повідомила, що вона збільшує на 2.1 відсотка ціну на три важливіші свої продукти. Це саме зробили вже й інші сталеві компанії. Це перше збільшення ціни на сталь від 1963 року. Подорожчання сталі напевно спричинить більші ціни на товари, що їх робиться з цього металу.

ПІСЛЯ НАПАДУ В'ЄТКОНҐУ

Пільот американського гелікоптера медичної допомоги (іззаду, з правого боку) готується евакуювати важкопораненого вояка Корпусу Морської Піхоти ЗДА і його товаришів. Вояки були поранені під час несподіваного нападу

В Ню Йорку відбулося вінчання і весілля Маї Падохівної з Мирославом Літеплом

(Закінчення із стор. 1-ої)

донею, пані Леся Куропась, Директор канцелярії УККА мґр. І. Базарко з дружиною, і ред. Богдан Кравців з дружиною. Летунський страйк перешкодив прибути на весілля багатьом членам родини молодих, які живуть по цілій Америці та Канаді, зокрема хресним батькам молодої. Також не могла прибути на весілля бабуня молодої Стефанія Гермакова, яка на 82-му році життя, два тижні перед весіллям, перейшла успішно операцію.

Весільне прийняття закінчено подякою гостям та побажанням молодим, що їх склав в імені батьків молодих д-р Ярослав Падох. Також виголосив коротке слово інж. „Пік" П'ясецький, складаючи побажання новій молодій українській парі та ґратуляції їх родинам. Вкінці прийняття провів молитву вуйко молодої, о. Микола Харищак, парох української православної церкви в Ньюарку.

ТАРЗАН, ч. 5664. Тарзан на обрії!

...Тарзан від мавп затримався в своїй мандрівці, збентежений, коли побачив село в огні!

Один тільки залишився живим із пожежі і він кинувся в рамена мавполюда...

—Нищівний терор... задихався тубілець. — Країна призначена на знищення!